

ΑΝΩΤΑΤΗ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΕΦΕΔΡΩΝ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΩΝ
(ΑΠΟΕΑ)

«ΕΝΑ ΚΛΩΝΑΡΙ ΑΜΑΡΑΝΤΗΣ ΔΑΦΝΗΣ ΣΤΟΝ ΕΔΕΦΡΟ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟ»

Από τον Γρηγ. Φιλ. Κωσταρά,
Ομ. Καθηγητή της Φιλοσοφικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών
και
Πρόεδρο της ΑΠΟΕΑ

Με την ευκαιρία του 10^{ου} Πανελληνίου Συνέδριου των Εφέδρων Αξιωματικών Ελλάδος και των εγκαινίων της Νέας Ιστοδελίδας μας απευθύνω προς τους 57 Συνδέσμους Εφ. Αξ/κων (ΣΕΑΝ) όλων των Νομών της Χώρας, καθώς και στα Παρατήματα αυτών, **αγωνιστικό** και **εγκάρδιο** συναδελφικό χαιρετισμό, πιστεύοντας στον **Άνθρωπο** και **ακλόνητα** πιστεύοντας στον Έφεδρο Αξιωματικό ως **Άνθρωπο** και ως **Στρατιώτη** της Πολιτείας. Διότι ο Έφεδρος Αξιωματικός είναι φορέας γνήσιας **Ελληνικής** ουσίας.

Το ξεχωριστό **Ήθος** του βλασταίνει από μια ολόκληρη και ευγενική ρίζα : από τον **πόνο** για την Ελλάδα και από την βαθειά **συνείδηση** της προσωπικής του ευθύνης για το παρόν και το μέλλον της. Η πατριωτική του αυτή συναίσθηση της ευθύνης διασώζει μέσα του τις πατρογονικές του παραδόσεις, πυρώνει τον ψυχικό του δυναμισμό και απελευθερώνει τις δημιουργικές του δυνάμεις. Μέσα στις φλέβες του κυλάει το **αίμα** και το **πνεύμα** της **ιστορικής** μοίρας της Ελλάδος ανήσυχο, δημιουργικό και **ακατάλυτο**! Μέσα του βοά ο ένδοξος πρόγονος και αποκρίνεται ο **οφειλέτης** απόγονος, που αποπληρώνει πάντοτε το **χρέος** του προς την Πατρίδα. Η **ουσία** της ψυχής του Εφέδρου Αξιωματικού είναι η **περιουσία** της Ψυχής του συνόλου του Ελληνισμού, τον οποίον ο Έφεδρος Αξιωματικός οδηγεί στις υψηλές κορυφές των δυνατοτήτων του και στις άφθαρτες στιγμές των αγώνων του : «**Όλος ο καημός της Ρωμισούνης πάλλει μέσα στα έργα του**».

Να εξάρω, τώρα, την βαρύτιμη προσφορά του Εφέδρου Αξιωματικού προς την **Ελληνική** Πατρίδα, με μια ιστορική αναδρομή, τούτο είναι αληθώς **ηράκλειο** έργο : Ρίγος ιερό συνέχει την **ιστορική μνήμη**, καθώς οδοιπορεί μέσα στο διαιώνιο Ελληνικό Παρελθόν, επισκοπεί την ατελεύτητη σειρά των **μαχών** και των **Νεκρών**, σκύβει και φιλεί τα κόκκαλα των πολύαθλων μαρτύρων, των οποίων η πολεμική και η **Άλλη Αρετή** ποτέ δεν πεθαίνει, η λάμψη της δεν σβήνει, ο φως της δεν χαμηλώνει. Το καντήλι της μνήμης Σας θα ανάβει λαμπρό στις καρδιές. Και η θύμιση, **ανύχτωτη** και **ανύσταχτη**, θα σας παροντοποιεί ως τιμημένους αγωνιστές και αθλοφόρους μαχητές του πατριωτικού Σας καθήκοντος!

Προς το πλήθος, τέλος, των Εφέδρων Αξιωματικών, που **Σήμερα** υπηρετούν την εφεδρική Ιδέα και λειτουργούν μέσα στο κοινωνικό Γίνεσθαι και ζουν τα πολυώδυνα βάσανα του Λαού μας, «**σαρξ εκ της σαρκός του**», οργοτόμοι του πνεύματος του και γεωργοί της Ψυχής του, απευθύνω θερμήν παράκληση:

Φίλοι Συνάδελφοι! Συνεχίσατε την ανιδιοτελή προσφορά προς την **Κοινωνία** και την **Πατρίδα**, με την πεποίθηση ότι είσθε οι **στυλοβάτες** της Εθνικής ζωής μας, **φύλακες** του Έθνους μας, ενσάρκωτες της **πίστεως** του και ποιμένες της ελευθερίας και της **δημοκρατίας**, ένθεοι μυσταγωγοί των παραδόσεων της Φυλής μας. Στη φυλή μας έλαχεν ο σκληρός, αλλά και **θαυμαστός** κλήρος να διαδραματίζει, αιώνες τώρα, με το Πνεύμα και το Ξίφος ανά χείρας τον ρόλο του προμάχου των υψίστων **Αξιών** και των ευγενεστερών **Αρχών** της ανθρωπίνης «**Υπάρξης**». Και δεν εννοώ μόνο το πνευματικό **βίος** και το υπέρλαμπρο **φως**, που εξακτινώνεται από την ιερήν αυτή γωνιά της Γης είτε ως **Φιλοσοφία**, είτε ως **Τέχνη**, είτε ως **Επιστήμη**, είτε ως υψηλός **Κανόνας** Ζωής, είτε ως **δίδαγμα** του **Ελληνοχριστιανισμού** Πολιτισμού, θεμελιωτή του **Ευρωπαϊκού** Πολιτισμού, αλλά εννοώ και τους αιματηρούς και **πολύνεκρους** αγώνες, για την διατήρηση των μεγάλων Ηθικών κατακτήσεων του Ανθρώπου, πρωτοστατούντων και πάντοτε **προμαχούντων** των Εφέδρων Αξιωματικών.

Από τα πολεμικά και πνευματικά τους **κατορθώματα** εμπνευσθείς ο μέγας Γάλλος ποιητής, θεατρικός συγγραφέας και μυθιστοριογράφος **Ζαν Ρισπέν** (Jean Richerpin, 1849 – 1926) θα ομολογήσει : « **Όταν η Γή θα εκπνέει στο Διάστημα, η τελευταία της λέξη θα είναι : Ελλάς**» ! Έναν τόσο πηγαίο και **διάπυρο φιλελληνισμό**, μια τέτοια **φλογερή** λατρεία προς την γενέθλια Γη του **παγκόσμιου** Πολιτισμού δύσκολα ιχνεύει κανείς ακόμα και στην σύγχρονη **Ελληνική Γραμματεία**, με μία, από τις λίγες, όντως λαμπρή εξαίρεση: τον ποιητή του ήλιου και του Αιγαίου, των Βράχων και των Θαλασσών, του Μαραθώνα και του Βυζαντίου, του Άθω και της Πίνδου, τον **ιεροφάντη** χειριστή της **Πέννας** και της **Λόγχης**, τον Έφεδρο Ανθυπολοχαγό και ατρόμητο μαχητή στην πρώτη γραμμή πυρός κατά την εποποιία του 1940, τον **παμμέγιστο Οδυσσέα Ελύτη**, κορυφαίο Νομπελίστα στον Κόσμο:

«...Όντας στον ελάχιστο βαθμό «πατριώτης» αγάπησα στο μέγιστο βαθμό την Ελλάδα...ένωσα να είμαι Έλληνας, όπως ένας άλλος φτάνει να αισθάνεται ότι είναι τοξικομανής... οργανικά, ψυχολογικά, αισθησιακά, ακατανίκητα...» (Οδ. Ελύτη: «Ανοιχτά Χαρτιά», σελ 17-19)

Την ατίμητη, τώρα, προσφορά – σε **αίμα** και σε **πνεύμα** – του Έλληνα Εφέδρου Αξιωματικού είχε την ευκαιρία να εξάρει ο **Ελύτης** επί τη ευκαιρία του εξής γεγονότος: Την Τρίτη 27 Οκτωβρίου 1987 η ΑΠΟΕΑ απένειμε στον Ποιητή και Έφεδρο Αξιωματικό **Οδ. Ελύτη** την ανώτατη διάκριση, τον **Χρυσούν Σταυρόν** μετά **Διπλώματος**, υπογραφόμενον από εμέ, ως Πρόεδρον της ΑΠΟΕΑ, και από τον τότε Γ. Γραμματέα της Θεμ. Μαρίνον, έξοχο Εθνικό αγωνιστή. Την εκδήλωση οργάνωσε ο ΣΕΑΝ Θεσσαλονίκης υπό τον αείμνηστον Πρόεδρον Αλεξ. Αλεξιάδη στην αίθουσα της Εταιρείας Μακεδονικών Σπουδών στη Θεσσαλονίκη. Στην ειδική αυτή τελετή προηγήθηκε ομιλία μου με θέμα : «**Σχόλιο στο «Άσμα Ηρωϊκό και Πένθιμο για τον χαμένο Ανθυπολοχαγό της Αλβανίας**». Σε ευχαριστήρια επιστολή του (9-11-1987) γράφει μεταξύ των άλλων, ο Ελύτης: «Προς τον Καθηγητήν και Πρόεδρον της ΑΠΟΕΑ κ. Γρηγ. Κωσταράν : Φίλε κ. Πρόεδρε,... Για την σε δημόσια τελετή απονομή Σας ευχαριστώ και σαν ποιητής και σαν **συνάδελφος**. Τα μέλη σας... πρέπει να ξέρουν ότι έχω πλήρη συνείδηση της σημασίας που έχει η πράξη αυτή. Σε όλη μου την σταδιοδρομία, τόσο κατά το διάστημα της στρατιωτικής μου θητείας όσο και της υπηρεσίας μου ως Ανθυπολοχαγού στην **πρώτη γραμμή** του μετώπου της Αλβανίας, υπήρξα μάρτυς των **τεραστίων υπηρεσιών** και **θυσιών** που έχει προσφέρει στο Έθνος το **Σώμα των Ελλήνων Εφέδρων Αξιωματικών**, και κατ' επανάληψη στις συνεντεύξεις μου το έχω τονίσει. Το «**Άσμα**» μου άλλωστε – που γι' αυτό, φαίνεται, είπατε τόσο συγκινητικά λόγια – υπήρξε μια συμβολική απόδοση τιμής στον **κυριότερο συντελεστή της Νίκης, τον Έλληνα Έφεδρο Αξιωματικό** που η οργάνωσή σας εκπροσωπεί. Παρακαλώ να διαβιβάσετε προς όλα τα μέλη της Εκτελεστικής Επιτροπής, τις θερμές, θερμότερες ευχαριστίες μου για την απονομή του «**Χρυσού Σταυρού**». Και να δεχθείτε κι εσείς, **προσωπικώς**, τις καλύτερές μου ευχές... Με Τιμή (υπογραφή) Οδ. Ελύτης!

Αλλά η παρουσία του εν εφεδρεία Έφεδρου Αξιωματικού στη ζωή του Έθνους του και η **αποστολή** του μέσα στην σύγχρονη **Κοινωνία** και **Πολιτεία** είναι εξ ίσου σημαντική τόσο εν καιρώ ειρήνης όσο και εν καιρώ πολέμου. Σύμφωνα με την πασίγνωστη φράση του **Οϋίνστων Τσώρτσιλ** ο Έφεδρος Αξιωματικός «είναι δύο φορές πολίτης... και στρατιώτης και πολίτης». Μέσα στη σημερινή Κοινωνία η λειτουργία του είναι διπλή : του ελεύθερου και **νομοταγούς** πολίτη, πρώτα και του συνειδητού και **υπεύθυνου** στρατιώτη, ύστερα. Οι Έφεδροι Αξιωματικοί, ενταγμένοι μέσα στην **Κοινωνική συνοδόντωση**, επιφορτίζονται με ένα σπουδαίο ρόλο: να αποτελούν **αρράγιστη** γέφυρα ανάμεσα στον πολίτη και τον στρατιώτη, να εναρμονίζουν αυτές τις δύο μορφές, να τις «**συμφιλιώνουν**», να τις κρατούν σε ένα διαρκή και γόνιμο διάλογο, σε μια συνεχή **επικοινωνία** και **συνεργασία** για το καλό του Έθνους, του Λαού, της Κοινωνίας. Πολίτες της Κοινότητας οι Έφεδροι Αξιωματικοί, καιρίες θέσεις κατέχοντες μέσα σ' αυτή, ίστανται σε ίση απόσταση απέναντι στο **στρατευμένο** μέρος της κοινωνίας, τον ένδοξο **Ελληνικό Στρατό**, και το υπόλοιπο τμήμα του Ελληνικού Λαού.

Με την εθνική τους ευαισθησία και την ηθική τους ετοιμότητα και δύναμη οι εν εφεδρεία Έφεδροι Αξιωματικοί οφείλουν να βοηθούν στην εξουδετέρωση τυχόν κινδύνων, που απειλούν να ανατρέψουν τη δημοκρατική, κοινωνική και πολιτειακή τάξη, όπως τον κίνδυνο που προέρχεται από τις **ολοκληρωτικές ιδεολογίες** ή τον κίνδυνο που εκπορεύεται από τις πολύχρωμες και ύποπτες ομάδες, τις **μηχανές** αυτές της σύγχρονης βίας και αναρχίας που – ασεβείς και βέβηλοι, εναγείς και ανόσιοι, ιερόσυλοι και τυμβωρύχοι – καίνε την ιερή, την πανένδοξη, τη ματωμένη **Σημαία της Πατρίδος** και επιζητούν προκλητικά να καταλύσουν τις θεμελιακές αξίες του δημοκρατικού πολιτεύματος και να αμφισβητήσουν την ικανότητα **των Πολλών** να τις υπερασπίσουν **αποτελεσματικά**. Ιδού σήμερα:

Μέγας άθλος για τους Έφεδρους Αξιωματικούς και τον Λαό μας πρόκειται: Να αγωνισθούν όχι για μια **αναρχούμενη**, αλλά για μία **ευνομούμενη Πολιτεία** ισονομίας, ισοδικίας, αξιοκρατίας, ελευθερίας – **κατά πως** οι παγκόσμια καταξιωμένοι **σοφοί** μας **πρόγονοι** εδίδασαν. Από τις πάμπολλες επιλέγω τρεις αρχαίες φωνές, οι οποίες μας ευθύνουν τας οδούς ώστε να μπορέσουμε να συνεχίσουμε τον **αιώνιο Ελληνικό Θρύλο**:

(α) Του **Πλάτωνος** : «Μητρός τε και πατρός και των άλλων προγόνων απάντων τιμιότερον έστιν η πατρίς...». Από το υγρό και σκοτεινό κελί της φυλακής του ο άγιος γέροντας **Σωκράτης** θα υψώσει την διδακτική προς τον **Κρίτωνα** φωνή που με συγκίνηση ακούνε οι αιώνες (50d -50e)

(β) του **Σοφοκλέους** στην ασύγκριτη «Αντιγόνη» του (στιχ 672 – 676): «Αναρχίας μείζον ούκ έστι κακόν, αύτη πόλεις όλλυσι, ήδ' ανάστατους οίκους τίθησιν, ήδε συμμάχου δορός τροπάς καταρρήγνησι... Μεγαλύτερο κακό από την **αναρχία** δεν υπάρχει, αυτή χαλάει το κράτος μας, αναστατώνει σπίτια, διαλύει στρατούς...» Και, τέλος

(γ) Του **Δημοσθένους**: «Λυθέντων των νόμων και εκάστω δοθείσης εξουσίας ό,τι αν βούλεται ποιείν, ου μόνον η πολιτεία οίχεται, αλλ' ουδ' ο βίος ημών του των θηρίων αν διένεγκοι»!

Γρηγ. Φιλ. Κωσταράς, Ταξίαρχος (κατ' απονομήν)
Πρόεδρος Αιρετός της ΑΠΟΕΑ
Ομ. Καθηγητής του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπ. Αθηνών